

HÚSVÉTI ÜZENET

2016

Kiadja: A leányfalui Római Katolikus Szent Anna Plébánia
2016 Leányfalu, Szent Imre herceg útja 14.
Telefon: (26) 383-091 Internet: <http://www.leanyfaluplebania.hu/>

Üzenet Leányfalu lakóinak!

Az egyház nagy ünnepein hívő lélekkel figyelünk a médiára, hogy részesüljünk a mindenkori pápa áldásában, és egyben megszívleljük ünnepi üzenetét az emberiség számára.

A Szentatya megáldja, az áldás által isteni életben részesíti az emberiséget, és üzen, hogy megerősítsen bennünket hitünkben és emberi szolidaritásunkban. Manapság - ünnepek alkalmával - szinte minden plébánia egy kis kiadvány írásával üzen, tanít és köszönti nem csak a templomba járókat, hanem azon lakókat is, akik a településen élnek katolikusként, vagy más vallásúként. Az ember mindig csak azoknak üzen – ez megtapasztalható a történelemben, és sajnos napjainkban is – akikkel nincs élő kapcsolata.

Igen, lehet ez távolság függvénye is, hogy csak üzeni tudunk. De ami a legrosszabb: a közömbösség és a templombajárás hiánya készlet bennünket arra, hogy eljuttassuk Krisztus üzenetét - akár emberi szóval, akár írásban - mindenkihez, aki hajlandó elfogadni azt a jó hírt, hogy Jézus Krisztus megváltott bennünket a keresztfán, hogy nekünk életünk legyen Őbenne. A mai ember annyi üzenetet kap különböző reklámok által, hogy szinte fel sem fogja. Ezen üzenetek az érzelmi világunkat szólítják meg, függővé téve minket az anyagi világ használt cikkeinek eldobható kultúrájától.

Az igazi érték viszont nagyon sokszor elsiklik mellettünk, mert halk, tapintatos és nem tolakodó. A szív bőségéhez szól, hogy emberek maradassunk mindig és mindenkor, ne adjuk el magunkat, ne legyünk függők, és ne a birtoklás vágya töltse ki életünket.

Fogadjuk be Krisztus üzenetét, „Én vagyok a világ világossága. Aki követ engem, nem jár sötétben, hanem övé lesz az élet világossága”.

Kedves Testvérek! Halljuk meg a feltámadt Fiúisten üzenetét ebben a zajos és zavaros világban. Aki azt mondja minden Benne hívő ember számára, hogy „én vagyok a feltámadás és az élet, aki bennem hisz, még ha meghal is, élni fog”.

Legfontosabb keresztény tanítás mindannyiunk számára, hogy abban az Istenben higgyünk, aki tud teremteni és feltámasztani.

Zoltán atya

**Áldott húsvéti ünnepeket kíván Zoltán atya
és a Szent Anna egyházközség,
Leányfalu minden lakójának,
e lap minden olvasójának!**

Krisztus feltámadt! - Valóban feltámadt!

Evangelium Szent Lukács könyvéből (Lk. 24,1-12.)

A hét első napján kora hajnalban az asszonyok kimentek Jézus sírjához, s magukkal vitték az előkészített illatszereket is. A kő el volt hengerítve a sírtól. Bementek, de az Úr Jézus testét nem találták. Még fel sem ocsúdtak meglepetésükből, amikor két férfi jelent meg mellettük, ragyogó ruhában. Ijedtükben a földre szegezték tekintetüket.

De azok így szóltak hozzájuk: „Miért keressitek az élő a halottak között? Nincs itt, feltámadt. Emlékezzetek vissza, mit mondott nektek, amikor még Galileában járt: Az Emberfiának a bűnösök kezébe kell kerülnie, fölfeszítik, de harmadnapra feltámad.” Erre eszükbe jutottak ezek a szavak.

A sírtól visszatérve mindezt hírül adták a tizenegynek és a többieknek. Mária Magdolna, Johanna és Jakab anyja, Mária s néhány más, velük lévő asszony hozta a hírt az apostoloknak, de azok üres fecsegésnek tartották, és nem hittek nekik. Péter azonban menten a sírhoz futott. Benézett a sírba, de csak a lepleket látta ott. Igen elcsodálkozott a történeten, és hazament.

Zoltán atya 2013. március 30-i szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! 'De azok üres fecsegésnek tartották, és nem hittek nekik.' Nem hittek nekik!

Egy történet szerint egy hindu fiú 277 napot hanykolódott a tengeren, míg partot nem ért, és közben sok-sok állatot vett fel, mentett meg. Amikor ezt a történetet elmesélte, jöttek hozzá, hogy nem lehetne-e inkább úgy mesélni, hogy embereket mentett meg, úgy szebb lenne a történet. Még tán hihetőbb is.

A nagycsütörtöktől nagyszombatig olvasott evangéliumi történetek végkifejlete a feltámadás. Vajon, melyik hihetőbb, hogy feltámadt az Úr vagy hogy nem támadt föl az Úr! Melyik a hihetőbb?

Mi a különbség aközött, aki hiszi, mint aki nem hiszi?

Aki hisz, és aki nem hisz?

Aki nem hisz, azt mondja, én nem tudok hinni, de jó lenne, ha tudnék, minden sokkal könnyebb volna. Aki pedig hisz, azt mondja, mennyivel könnyebb lenne az életem, ha nem lenne hitem, akkor nem lenne ez a sok kötelezettség. Hiszek, nincs hitem.

A legnagyobb választóvonal az emberekben. Ez a hit Jézus feltámadása hitét jelenti.

Milyen lehetett Jézus tanítványainak hite? Hogyan

voltak képesek felfogni, hinni Jézus feltámadását? Végigélték Jézussal az utolsó három évet, de fogalmuk nem volt a feltámadásról. De megtapasztalták saját gyengeségüket, bűnös voltukat. Péter háromszor tagadja meg gyáván az Urat. A többi elmenekül, csak János van a kereszt alatt. Mind érzik magukban annak szükségét, hogy megszabaduljanak bűneiktől, újjászülessenek Krisztusban. A krisztusi megváltásban.

A mai ember nem fogadja el saját gyengeségét, képtelen felismerni a mocskot az életében. De aki erre képtelen, az a feltámadást sem ismeri fel, az nem jut el odáig, hogy Jézus nagycsütörtöktől zajló története végén fel kellett, hogy támadjon.

Aki végigélték Jézussal ennek a pár napnak a történetét, még ha gyáván elfutottak is, tudták, hogy Jézus értük szenvedte végig ezeket a napokat, személyesen az ő gyengeségük az oka Jézus szenvedésének. Érzik a részüket abban. Ezért az üres sírnál rádöbbennek, mit tett értük az Úr, felismerik, hogy az ő bűneiket vette magára. Nem az ő bűneiket is, hanem személyesen és egyenként mindenkiét.

A feltámadással törli le Krisztus a vétkeket. Miértünk halt meg, miértünk támadt fel.

Miértünk támadt fel az írások szerint. Miért teszik ezt mindig hozzá? Azért, kedves Testvérek, mert ennek a szent három napnak a története nem véletlen események sora, nem az emberi gyarlóság, vagy gonoszság műve, hanem az Ószövetség tanúsága szerint az Isten kiteljesedése, egy tudatos isteni mű! Nem Isten gyengeségét mutatja. Hiába említik sokszor, miért is nem védte meg Isten a fiát, vagy könnyített a szenvedésén! Isten nagy tervének végrehajtása ez, amiben Isten lehajol az emberhez végtelen szeretetével, felemeli magához, a teljes szenvedéssel vállalt áldozattal kimenti bűnei súlya alól. Ez már az Ószövetségben szereplő igazság, mert már akkor tudatában volt az ember annak, hogy elbukott, szükséges az isteni megváltás, a Messiás.

Kell, aki visszaadja életünket, hogy mindenki feltámadhasson. Kell a Krisztus az embernek!

Ezért olvassuk kétszer is a passiót, a szenvedéstörténetet a nagyhéten, hogy megértsük ezt a kényszerűséget: a szenvedéssel hozott áldozat vezet a megváltáshoz, aminek a vége nem lehet más, csak a feltámadás! Nem ijesztgetni akar az egyház a véres történet ismételtetésével, hanem éppen arra hív, hogy hagyjunk fel az ehhez vezető gonoszsággal.

Feltámadás

Pilinszky mondja egyik szép írásában, hogy ennek az egész húsvéti nagy-nagy vérengzésnek kell, hogy legyen ellentéte, kell, hogy legyen kiengesztelődés. Akkor lehet Pilinszky szerint mindezt megérteni, ha látjuk az oltár körül a szépséget, a ministránsok fiatal arcát, a szép miseruhát, folytathatnánk azzal, hogy láthatjuk a sok szépet, ami Isten dicsőségére van az oltár körül. Ezáltal ez az ellentmondás teljes mértékben feloldódik.

Ha képesek vagyunk ezt elfogadni, akkor válik számunkra húsvét igazi ünneppé, és ki tudunk lépni az emberi gyötreléből, megértjük, hogy hiába a sok emberi gonoszság, Isten megtörte annak hatalmát Krisztus által.

Ha mindezt megértjük, akkor meglesz a hitünk is. Akkor nem ér véget a keresztény létünk a megkeresztelkedéssel. Akkor valódi keresztény élet kezdődik az ember számára. Hűséggel. Hit nélkül nincs hűség. Kitartás az Úr mellett. Kitartás, és a hit felmutatása az életünkkel.

Kedves Testvérek! Jó az ilyen ünnepeken együtt lenni. Szenteste, húsvétkor, mert még jobban érezzük ilyenkor, hogy az Úr itt van közöttünk.

Ne féljünk hát Jézus szenvedésétől, szent sebeitől, mert ezzel éppen hogy Úr végtelen szeretetét érezhetjük, tapasztalhatjuk meg. Ne engedd el ezt a tapasztalást, ne engedd el az Urat!

Boldogok lehetünk mindannyian, akik az Ő sírjához tudunk jönni. De mindennap tudunk jönni. Ha elcsendesedve imádkozunk az Úrhoz, akkor ott állunk a sírjánál, amely már üres. Mert ő feltámadt. Ahogy mennek az évek az ember életében, annál inkább érti, érzi a húsvét valóságát.

Higgyenek, kedves Testvérek, éljék át a húsvét valóságát! Mert ezzel más, valódi örömmel teli életet nyernek. Valódi értékeket, valódi szépséget.

Szegény Ferenc pápánk, mire jut majd ezzel a farizeus világgal! A pénz, az élvezetek hajszolásához szokott emberekkel. Nemcsak a gazdag emberek, a szegények között is követendő, vágyott a sekélyes, a silány, az értéktelen, csak gyors élvezet adjon. Nem veszik észre, hogy mindez mennyire üres. Az imádságos embereket emeli meg az Isten, mert ők értik és élik meg a valódi értékeket, a szeretet eredményeit.

Legyünk mi azok, kedves Testvérek, akik magukkal is viszik a húsvéti történetet a mindennapjaikba!

”Arra hívtunk, hogy az Úr nagy tetteit hirdessük!” (Egyetemes (ökumenikus) imahét)

Az idei ökumenikus imahét alap gondolatát a lett krisztuskövető testvérek adták meg. Péter apostol gondolatát (1 Pt 2:9-10) választották az imahét elmélkedéseikhez:

Ti azonban választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, tulajdonul kiválasztott nép vagytok, hogy annak dicsőségét hirdessétek, aki a sötétségből meghívott benneteket csodálatos világosságára. Ti valamikor nem voltatok nép, most pedig Isten népe vagytok; régen nem nyertetek kegyelmet, most pedig irgalomra találtatok.

Kovács Tamás református lelkész úr Máté apostol evangéliumából idézett egy részt (Mt: 28,1-10), majd a lett testvérek üzenetéből kiemelte a Rigában épített ökumenikus keresztutat, amelyet húsvét előtt a különböző krisztuskövető felekezetek közösen járnak végig, együtt követik Krisztus szenvedését, és ott vannak az út végén a feltámadásánál is.

Krisztus szenvedéstörténetének megélésében a lett nép szenvedéssel teli történetét is végigélik. Ez a kis kétmillió népi történelem során, de leginkább a XX. századot élte át a majdnem megsemmisülés fenyegetettségében.

Mégis a sok szenvedés után megélhette a feltámadást, és most önálló államként építheti a jövőt. De a keresztút figyelmeztetést is ad; mind a szenvedés idején, mind a feltámadásban Krisztus a társ, a támasz. Ha részesei vagyunk az ő szenvedésének, akkor részesei leszünk feltámadásának is.

Földrengés támad, mondja az idézett evangéliumi szakasz. Ez a természeti kép mondja, a feltámadással minden megrendül, minden változik, az elmozdíthatatlan kő a sír szájáról elmozdul, mert Krisztus nem maradhat a sírban. Feltámad. Mi is megszabadulunk életünket nyomasztó súlyoktól, nehézségektől, ha Krisztussal tartunk, ha kellő megszorodással megbánjuk bűneinket, akkor Krisztus megszabadít azoktól, új életre kelhetünk.

Vida Szabolcs református lelkész úr arról a évszázados törekvéstről beszélt, amely a keresztény felekezetek között az egyezőségek megtalálására irányul. Általában könnyebb a különbözőségek felfedezése az emberi kapcsolatokban, hogy ezekre alapozva a széthúzást gyakoroljuk, a másik embert alacsonyabbra értékeljük, ezáltal remélve a magunk magasabbra értékelését. Nehezebb az egyezések keresése. Pedig az egyezések hozzák létre a közösséget. Jézus könyörög a tanítványaiért, mindazokért, akik majd követik a tanítványok szavát. Értünk könyörög. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy ne testvérekként vegyük egymást, ne az azonosságaink szerint éljük életünket.

Horváth-Hegyí Olivér evangélikus lelkész úr az e napra javasolt evangéliumi részhez (Mt: 13,3-9) fűzte gondolatait. A magvető példáját mondja ebben Jézus, az elvetett magok sorsáról.

Lelkész úr felvetette, talán nincs is rossz föld, amibe a mag hullik. Később válik azzá, keménnyé, gazossá. De a vetést ápolni kell. az elvetett magot jó földdel kell takarni, öntözni, hogy meg ne keményedjék, a köveket kigyűjteni, félredobni szükséges.

A felszabadult lettek is ezt teszik, akik nagy része még ma is ateista a szovjet időkből, de már terjed az evangélium üzenete, már gondolják a lelkeket.

Nekünk, keresztényeknek itt Magyarországon is rengeteg a tennivalónk, hogy környezetünkben, családjunkban ne maradjon istentagadó. Hogy mindenki szívébe íródjék Jézus neve, gyökeret eresszen, és ez elvetett mag százszoros termést hozzon!

Szalay Zoltán atya János apostol evangéliumából olvasott (Jn. 4: 4-14). Ebben hallunk a Jákob kútja mellé telepedő

Jézusról, aki a kúthoz jövő szamáriai asszonytól vizet kér, majd beszél az élet vizéről, amely ő maga.

Zoltán atya rámutatott, hogy Jézus nekünk adta az élet vizét. Először a keresztségben kapjuk meg. A keresztség megtisztít és Krisztushoz köt. Az élet vize maga Jézus Krisztus, akiben az egész életünk során merítkeznünk kell, kellene.

Az összes keresztény templom olyan kút, mint Jákob kútja, ahol Isten éltető vizét kaphatjuk meg, a kegyelem forrását. Vigyázzunk, hogy el ne apadjanak, ki ne száradjanak ezek a kutak! Vigyázzunk templomainkra! Gondoljunk arra, hogy hányan előttünk mennyi imával vigyáztak minden egyes templomra! Nekünk is folytatni kell ezt, hogy ha lesznek utánunk jövők, ők is ilyen 'teleimádkozott' templomokba térhessenek az élet vizéért. Ha lesznek. Ma nagyon nagy a baj. Sok, nagyon sok helyütt betemetik az elő víz forrását. Elhagyják a templomokat, nem törődnek vele, eladják. Ezzel betemetik az élet vizének kútjait, mert más, poshadt vizekre vágnak. Mi lesz azzal a néppel, amelyiknek elvész a kútja, a jó vizet adó kútja? Amelyik poshadt, romlott vizű pocsolyákból iszik?

Nézzünk Nyugat-Európára, ahol tömegesen rombolták le ezeket a kutakat, még kommunizmus sem kellett nekik hozzá, és mire jutottak! Óvjuk templomainkat, a mi kútjainkat, imádkozzunk magunkért, hazánkért, hogy mi el ne vesszünk! Jöjjünk az istentiszteletre, jöjjünk szentmisére, hogy éljenek templomaink, mert ez megmentheti a hazát, megmenthet minket.

Templomaink és a haza, ezek egymást feltételező fogalmak. Gondoljunk himnuszunkra, amely nem egy induló, egy győzelemre lelkesítő dal, hanem könyörgő imádság. Nem egy szomorú dal, hanem az Istenben bízó, hozzá forduló nép szent éneke.

Szilágyi János görögkatolikus atya, a Szent Gellért lelkigyakorlatos ház igazgatója Máté evangéliumából olvasott (Mt. 5:1-16), amely a Hegyi beszédként ismert, amelyben Jézus a hét boldogságot sorolja el számunkra, beszél a világ világosságáról.

Azokat nevezi Jézus a világ világosságának, mondta János atya, akik magukra veszik az élet terheit, és hordozzák azt a maguk és a környezetükben élők javára. Az ilyen ember biztos pont, megtartó erő mások számára, amihez Jézus erejét hordozza magában. A világosság hasonlatánál maradva, Jézus a valódi fényforrás, az ember, ha alkalmas erre, akkor a visszavert fény, amely még így is elegendő.

Nem véletlenül mondják sokakra, hogy sötét alakok. Az ilyen ember elnyeli Jézus fényét, nem veri vissza, a környezetében homályt terjeszt. De ha ilyen ember a jézusi fényt visszaverő emberrel tölt el hosszabb időt, maga is kivilágosodhat. Vigyáznunk kell arra, hogy mi legyünk a fényforrás mások számára, ne mások sötét hangulata, vagy sötét személyisége vegye el a fényünket!

Ezt a fényt megszerezni úgy lehet, ha tiszta szívünket kitarjuk és befogadjuk ezt a fényt, Jézus fényét. Gondoskodnunk kell arról, hogy soha el ne vesszünk a valódi fényforrást, mindig képesek maradjunk ennek a fénynek a tovább sugárzására.

'Annak dicsőségét hirdessétek, aki a sötétségből meghívott benneteket csodálatos világosságára.'

Nevelős Géza

Újra együtt báloztunk

Szinte hihetetlen, de már a hetedik farsangi bálunkon vagyunk túl... Február 6-án, szombaton este ismét együtt mulattunk a faluházban, így nyitva meg Leányfalun a „farsang farkát”, azaz az ünnepkör utolsó vasárnapjától húshagyókeddig tartó időszakát. Az esemény teltházas volt, és ha a csilláron nem is, de még a nagyterem galériáján is ültek, sőt a fiatalabb generációk számára az emelet folyosóján kellett megteríteni.

A bál a már megszokott forgatókönyv jól bevált elemeire épült, így nem hiányozhatott Zoltán atya köszöntője, Richter Pál és Abonyi Zsófi vezette néptáncgyűttes vidám bemutatója, az Utonálló étterem konyhájának remekbe szabott vacsorája és a tombola sem. Azonban idén kisebb újításokkal is megpróbálkoztunk, hiszen Bellavics László stand-up előadással, a néptáncosok rövid ismeretterjesztő vetítéssel, a muzsikát szolgáltató Hugyecsek Szilveszter pedig egy teljes zenekarral lepte meg a vendégsereget.

A régi elemekre épülő újdonságok jót tettek a bálnak. A közönség nagy része jól fogadta, hogy a bál zenei világa kicsit frissebb volt, mint a korábbi éveké, köszönhetően a zenekar fiatalosabb repertoárjának. Aki azonban népzeneire vágyott, csak át kellett sétálnon a kisteremben, amely erre az estére valóságos táncszázzá alakult.

A folyamatos táncnak köszönhetően ismét jelentős amortizációt vittünk véghez a faluház padlózatán, de védekezésképpen elmondhatjuk, hogy ez esetben a parketteket a közösségteremtés szolgálatában mindenképpen rendeltetésszerűen használtuk. „Kétszeresen imádkozik, aki jól énekel” tartja Szent Ágoston nyomán a mondás, és bár a táncról ilyen viszonylatban nem szól a fáma, de bizonyára ez sincs a Jóisten ellenére. A jó hangulatnak köszönhetően az egyházközségi bál résztvevői ismét megmutatták, hogy a keresztény vallásosság és a táncos jókedv nagyon is megfér egymással. Elmondhatjuk tehát, hogy igazán jó hangulatban telt az idei keresztény bál is, olyannyira, hogy ismét felmerült, hogy nem szabadna egy újabb évet várnunk a következő zenés-táncos alkalomra.

Noha egy hangulatos nyári templomkerti zenés est gondolata már korábban is felmerült, idén semmiképpen nem szeretnénk, ha nyárra a feledésbe merülne a búcsúi bál gondolata. Nemcsak azért mert jót tesz az egyházközség tagjainak minden közös találkozás, hanem mert így a nyaralósok számára is lehetőséget adnánk arra, hogy szervezettebben bekapcsolódjanak közösségünk életbe. Arról nem is szólva, hogy hagyományápolás szempontjából is méltó esemény lenne 2016-ban, Leányfalú évében a búcsúi bál megrendezése. A helytörténeti visszaemlékezések ugyanis elismerően idézik meg, hogy milyen szép és kiemelkedő társadalmi esemény volt egykoron településünkön az Anna-bál.

Adorján András

FERENC PÁPA MISERICORDIAE VULTUS KEZDETŰ BULLÁJA,

mellyel meghirdeti az irgalmasság rendkívüli jubileumát (részletek)

1. Jézus Krisztus az Atya irgalmasságának az arca. Úgy tűnik, ez a szó jól összefoglalja a keresztény hit misztériumát. Az Atya irgalmassága a názáreti Jézusban vált elevenné, láthatóvá, őbenne érte el csúcspontját. Az Atya, „a végtelenül irgalmas Isten” (*Ef 2,4*), miután kinyilatkoztatta a nevét Mózesnek, mint „irgalmas és könyörülő Isten, hosszan tűrő, gazdag kegyelemben és hűségben” (*Kiv 34,6*), nem hagyott fel azzal, hogy a történelem során különféle módokon megismertesse a maga isteni természetét. „Amikor elérkezett az idők teljessége” (*Gal 4,4*), és üdvözítő terve szerint már minden el volt rendezve, elküldte Fiát, aki Szűz Máriától született, hogy véglegesen kinyilatkoztassa nekünk a szeretetét. Aki őt látja, az Atyát is látja (*vö. Jn 14,9*). A názáreti Jézus a szavaival, tetteivel és egész személyiségével kinyilatkoztatja Isten irgalmasságát.

6. „Az irgalmasság gyakorlása isteni tulajdonság, melyben különösen megmutatkozik mindenhatósága.” Aquinói Szent Tamás fenti szavai azt mutatják számunkra, hogy az isteni irgalmasság mennyire nem a gyöngeség, mint inkább Isten mindenhatóságának a jele.

8. Ha Jézusra és az ő irgalmas arcára szegezzük tekintetünket, képesek leszünk befogadni a Szentháromság szeretetét. Jézus azt a küldetést kapta az Atyától, hogy a maga teljességében nyilatkoztassa ki az isteni szeretet misztériumát. „Isten szeretet” (*1.Jn4,8.16*) – állítja elsőként – és az egész Szentírásban egyedül – János evangélista. Ez a szeretet vált láthatóvá és tapinthatóvá Jézus egész életében. Személye nem más, mint az önmagát ingyenesen odaajándékozó szeretet. A hozzá közeledő személyekkel valamiféle páratlan és megismételhetetlen kapcsolatban áll. A csodajelek, amelyeket elsősorban a bűnösökkel, a szegényekkel, a kirekesztettekkel, betegekkel és szenvedőkkel visz véghez, az irgalmasságról beszélnek. Benne minden az irgalmasságról szól; benne nincs semmi együttérzés nélkül.

9. Az irgalmasságról szóló példabeszédekben Jézus kinyilatkoztatja Isten természetét. Olyan atyához hasonlítja, aki mindaddig fáradhatatlan, amíg irgalmassággal és együttérzéssel le nem győzi az ellenkezést és fel nem oldja a bűnt. Ismerjük ezeket a példabeszédeket, különösen hármát: az elveszett bárány, az elveszett drachma és a tékozló fiú történetét (*vö. Lk 15,1–32*). Ezekben a parabolákban Isten mindig úgy jelenik meg, mint akit öröm tölt el, főként amikor megbocsátást gyakorol. Megtalálhatjuk bennük az evangélium és a hitünk lényegét, mert az irgalmasságot mindent legyőző, a szívet szeretettel betöltő és megbocsátással vigasztaló erőként mutatják be.

10. Az Egyház életének boltozatát az irgalmasság oszlopa tartja. Ezért egész lelkipásztori tevékenységét át kellene hatnia a hívők felé forduló gyöngédségnek; egyetlen igehirdető szava és világ felé közvetített tanúságtétele sem nélkülözheti az irgalmasságot.

Az Egyház hitelessége az irgalmas és együttérző szeretet által érvényesül: „olthatatlan vágy él benne arra, hogy fölkinálja az irgalmasságot”. Talán régóta megfeledeztünk arról, hogy megmutassuk és járjuk az irgalmasság útját. Egyfelől a kísértés, hogy mindig és csakis az igazságosságot keressük, elfeledtette velünk, hogy az irgalmasság az első, szükséges és kihagyhatatlan lépés.

12. Az Egyháznak az a küldetése, hogy hirdesse Isten irgalmasságát, az evangélium dobogó szívét, melynek általa kell eljutnia minden ember szívéhez és elméjéhez. Krisztus Jegyese magáévá teszi Isten Fiának magatartását, aki válogatás nélkül közeledik mindenkihez. Manapság, amikor az Egyház az új evangelizáció feladatával szembesül, az irgalmasság témáját új lelkesedéssel és megújított lelkipásztori tevékenységgel kell hirdetnünk. A hitelesség szempontjából döntő, hogy az Egyház és igehirdetése az irgalmasságot elsőként élje

és tanúsítsa. Nyelvezetének és gesztusainak közvetítenie kell az irgalmasságot, hogy behatolhasson az emberi szívekbe, és arra indítsa őket, hogy megtalálják az Atyához visszavezető utat.

14. A *zarándoklat* különleges jel a Szentévben, mert azt az utat jelképezi, amelyet minden ember végigjár az élete során. Az élet *zarándoklat*, az ember pedig *viator*, vagyis *zarándok*, aki a kívánt cél elérése érdekében egyfajta utat tesz meg.

Az Úr Jézus megmutatja a *zarándokút* szakaszait, melyen át célba lehet érni: „Ne mondjatok ítéletet senki fölött, s akkor fölöttetek sem ítélkeznek. Ne ítéljete el senkit, s akkor benneteket sem ítélnek el. Bocsássatok meg, és nektek is megbocsátanak. Adjatok, és akkor ti is kaptok. Jó, tömött, megrázott és túlsorduló mértékkel mérnek öletekbe. Mert amilyen mértékkel ti mérték, olyannal mérnek majd nektek is” (*Lk 6,37–38*). Elsőként ezt mondja: *Ne mondjatok ítéletet és ne ítéljete el senkit*. Ha valaki nem akar Isten ítélete alá esni, nem lehet testvére bírója. Az ember ítélete ugyanis felszínese, az Atya ezzel ellentétben a bensőt látja. Milyen sok bajt okoznak a féltékenység és az irigység által sugallt szavak! Ha egy testvérrel távollétében rosszat mondunk, rossz fényben tüntetjük fel, akkor meggyalázzuk a becsületét és a pletyka áldozatává tesszük. Nem ítélni és el nem ítélni pozitív értelemben azt jelenti, hogy észrevesszük a jót másokban, és nem gyötörjük töredékes ítéletünkkel és feltételezett mindentudásunkkal.

Ha Isten megállna az igazságosságnál, már nem Isten lenne, csak olyan, mint bármelyik ember, aki a törvényre hivatkozik.

Az igazságosság önmagában nem elegendő; a tapasztalat azt mutatja, hogy pusztán a törvényre hivatkozás kockáztatja a törvény megsemmisítését. Ezért lép túl Isten az igazságosságon az irgalmassággal és megbocsátással. Ez azonban nem jelenti az igazságosság leértékelését vagy fölöslegessé tételét. Épp ellenkezőleg: aki vétkezik, annak számíthatnia kell a büntetésre. Ez azonban nem a vég, hanem a megtérés kezdete, mert tapasztalhatóvá válik a megbocsátás gyengédsége. Isten nem veti el az igazságosságot, hanem egy magasabb rendű eseménybe burkolja, melyben megtapasztalhatóvá válik az igazi igazságosság alapja, vagyis a szeretet. Különös figyelemmel kell olvasnunk Pál apostol szavait, hogy ne essünk ugyanabba a tévedésbe, melyért az Apostol szemrehányást tesz zsidó kortársainak:

„Félreismerik az Istentől eredő megigazulást, és a magukéval próbálják behelyettesíteni, nem vetik alá magukat az Istentől származó megigazulásnak. Márpedig a törvény végső célja Krisztus, minden hívő megigazulására” (*Róm 10,3–4*).

Ez az Istentől eredő megigazulás a mindenkinek nyújtott irgalmasság; kegyelem, amely Jézus Krisztus halálából és feltámadásából fakad. Krisztus keresztye tehát Isten ítélete mindnyájunk és a világ fölött, mert az új élet és a szeretet bizonyosságát kínálja nekünk.

25. A rendkívüli Szentév célja, hogy a mindennapjainkban éljük meg az irgalmasságot, mely az Atyától szüntelenül árad felénk. A Jubileum során engedjük, hogy Isten megleljen bennünket. Ő soha nem fárad bele, hogy kitarja szíve kapuját, és újra meg újra megmutassa, hogy szeret bennünket és meg akarja osztani velünk az életét. Az Egyház határozottan érzi a sürgetést, hogy hirdesse Isten irgalmasságát. Élete akkor valódi és hiteles, amikor meggyőződéssel hirdeti az irgalmasságot. Tudja, hogy elsődleges feladata – főként az olyan nagy reményekkel és erős ellentmondásokkal teljes időszakban, mint korunk – mindenkit bevezetni Isten Krisztus arcán szemlélt irgalmasságának misztériumába. Az Egyház arra hivatott, hogy elsőként legyen az irgalmasság őszinte tanúja, azáltal, hogy úgy hirdeti és éli meg, mint Jézus Krisztus kinyilatkoztatásának a központját. A Szentháromság szívéből, Isten misztériumának legmélyéből fakad és árad szüntelenül az irgalmasság nagy folyama. E forrás soha nem apadna el, bármilyen sokan is közelednek hozzá. Amikor csak szüksége van rá valakinek, hozzá siethet, mert Isten irgalmassága végtelen. Ilyen kifürkészhetetlen az irgalmasság misztériumának mélysége, ennyire kimeríthetetlen a belőle áradó gazdagság.

Őszi zárandoklat

Hazánk délkeleti vidékével ismerkedünk október 13-14-15 -én. A tervezés alatt lévő út központja Szeged. Odafelé menet Kecskemét és Ópusztaszer a megállók.

Egy napot Szegedre szánunk, ahol a felújított dóm látogatásunk fő állomása.

A harmadik napon Baja és Kalocsa a két legfontosabb programpont. A pontos útiterv, a költség és egyéb tudnivalók nyárig véglegessé válnak, ezeket templomi hirdetésekben, vagy a plébánia honlapjáról időben meg lehet majd tudni.

A szegedi dóm

Szertartások rendje a nagyböjt folyamán, a nagyhéten és húsvétkor

Nagyböjt:	Keresztút: minden pénteken 16:30 órakor, a szentmisét követően, kivéve március 4-én 20 órakor, gyertyás keresztút, utána szentmise
Virágvasárnap (március 20.)	15-16 óra között bűnbánati liturgia, gyónási lehetőséggel.
Nagycsütörtök	17:30 szentmise, szentségimádás
Nagypéntek	17:00 keresztút 17:30 szent liturgia
Nagyszombat	17:30 feltámadási szentmise 18:30 körmenet
Húsvét vasárnap	10:00 ünnepi szentmise 11:15 családok miséje
Húsvét hétfő	10:00 szentmise

A szentmisék rendje (április 15 - október 30.)

Kedd, csütörtök, péntek	08:00
Szombat, vasárnapi előmise	17:30
minden első szombaton mise előtt szentségimádás	
Vasárnap	10:00
június 5. - szeptember 4.	9:30
családok miséje	11:15

Gyónási lehetőség: szentmisék előtt fél órával, illetve előzetes megbeszélés szerinti időpontban.

Idősek és betegek szentséggel való ellátása otthon, a hónap első péntekén, vagy előzetes megbeszélés alapján.

Római Katolikus Plébánia telefonszáma: 26/383-091 **Cím:** Szent Imre herceg útja 14.

Plébános: Szalay Zoltán atya

Ügyfélfogadás: kedd: 9:00-11:00, szombat: 10:00-12:00, vagy előzetes telefonos megbeszélés szerint

Segítse egyházközségünket! Számlaszám: 64700083-10001679 (Takarékszövetkezet)